

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars I. Et II. Sub Cælestino papa I. anno
CCCCXXI.

Parisiis, 1644

Quod Christus est vita & viuificus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15062

ANNO CHRISTI 431

πνον. ἐγὼ γὰρ, Φησὶν, εἰμί ἐν μέσῳ ὑμῶν ὡς διακονῶν. ἐκκοιῶ καὶ εἰ κατὰ ἐβήκεν ἐν διακονοῖς, ἀλλ' οὐ γὰρ ὅστιν αὐτὸς ὁ ἀνακεῖμενος ὡς δεσπο- τῆς, καὶ ἄρα πάσης κτίσεως διακονοῦ- μεν ὡς θεός.

Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Χρῆστος· δι- λυθὲν τοῖς ἑρχομένοις τῶν Ἰουδαίων ἐρχομένων εἰ εἰς ὁ Χρῆστος; εἰ δὲ ὑμῖν εἶπω, οὐ μὴ πισθίσητε· εἰ δὲ ἐρ- θήσω, οὐ μὴ ἀποκριθῆτε. διὰ τὴν νῦν ἵ ἐστὶν ὁ υἱὸς τῆ ἀρεθροῦ κατὰ με- ν ὡς ἐκ δεξιῶν τῆς δυνάμεως τῆ θεοῦ. εἰ καὶ ἐκ δεξιῶν τῆς δυνά- μεως τῆ θεοῦ ὁ τῆ ἀρεθροῦ υἱός, πῶς οὐ θεός ὁ Χρῆστος, τοῖς ἀνωτάτω θώκοις ἐμπρέπων, καὶ ὁμοθετοῦ τῶ πατρὶ; οὐ γὰρ σιωδράβῃ τῶ κτ' Φύ- σιν θεῶ γρητῆ φύσις ὅλως. σιω- δράβῃ δὲ ὁ υἱὸς τῆ ἀρεθροῦ, καθ' ἕνωσιν οἰκονομικῶ σαρκὸς γερονό- τος τῆ ἐκ θεοῦ Φῶτος λόγου.

Ὁλι ζωὴ καὶ ζωοποιός ὁ Χρῆστος.

Ἐκ τῆς πρὸς Κορινθίους πρῶτης.

ΩΣ Φρονίμοις λέγω· κρι- νατε ὑμεῖς ὁ Φημι. τὸ πο- πῆλον τῆς ἀλογίας, ὁ ἀλογόμηρ, οὐχὶ κοινωνία ὅστις ἔσται αἵματος ἔ Χρῆ- στοῦ; ἢ ἄρτον ὃν κλάμεν, οὐχὶ κοι- νωνία ὅστις τῆ σώματ' τῆ Χρῆστοῦ; ὅτι εἰς ἄρτος, ἐν σώμα ἔσμεν ὁ πολ- λοί. ἢ γὰρ πάντες ἐκ τῆ ἐνὸς ἄρτου μετέχμεν. ἢ ἀρεθροῦ σαρκὸς, ὅσον ἤκεν εἰς ἰδίαν φύσιν, ἐκ αὐτῆ εἰη ζωο- ποιός· ἀλλ' οὐδὲ τὸ αἶμα τὸ ἀρεθροῦ π- νον, εἰ κοινὸν εἶη καὶ καθ' ἑαυτὸ. ζωο- ποιεῖ δὲ τὸ σῶμα τῆ Χρῆστοῦ, καὶ

pertiri, quod vitæ spiritu destituitur; corpus autem Christi, & pre-

Ego in medio vestri sum tamquam qui ministrat. Et si ergo inter mi- nisteria ultro sese dimiserit, attamen ut Dominus, uniuersæque creaturæ famulatu honoratus, ut Deus, ipse est qui recumbit.

Iesus igitur ait illis: (nempe sa- cerdotum principibus ab illo Christifine esset sciscitantibus) Si vobis dixerero, non credetis mihi. Si autem interrogauero, non responde- bitis mihi, neque dimittetis. Ex hoc autem erit Filius hominis sedens a dextris virtutis Dei. Si Filius ho- minis sedet a dextris Dei, quomo- do Christus summo illo throno decoratus, eademque cum Patre sedis auctoritate præditus, non est Deus? Neque enim cum vero naturalique Deo productitia natura confidere aliquando potest. Consideret autem cum eo Filius hominis; Dei nimirum Verbo se- cundum vnionis dispensationem incarnato.

Quod Christus est vita & viuificus.

Ex priori ad Corinthios.

VT prudentibus loquor: vos ipsi iudicate quod dico. Calix be- nedictionis, cui benedicimus, nonne communicatio sanguinis Christi est? & panis quem frangimus, nonne participatio corporis Domini est? Quoniam vnus panis, & vnus cor- pus multi sumus: nam omnes de vno pane participamus. Caro hominis, quod quidem ad propriam natu- ram illius spectat, nequaquam vi- uificat. Sed neque vulgaris quo- que hominis sanguis vllam om- nino per se & secundum se viui- ficandi vim habet. Atqui cum soli Deo conueniat vitam illi im-

cius illius sanguis viuificent, cui dubium esse potest, quin Deus sit Christus? Hinc namque corpus illius habet vt sit viuificum. Quod si vt homo per se ac seorsum mente concipiatur, qui sola Christi appellatione decoratus sit, nudamque filii personam habeat, quomodo corpus illius posset esse viuificum?

1. Cor. c. 15.
v. 45.

Factus est primus homo Adam in animam viuentem, nouissimus Adam in Spiritum viuificantem. rursus: Primus homo de terra terrenus, secundus homo de calo celestis. Qualis terrenus, tales & terreni: & qualis celestis, tales & celestes. Igitur sicut portauimus imaginem terreni, portemus & imaginem celestis. Hoc autem dico, fratres, quia caro & sanguis regnum Dei possidere non possunt, neq; corruptio incorruptelam possidebit. Subiungit reliqua: Canet enim tuba, & mortui resurgent incorrupti, & nos immutabimur. Oportet enim corruptibile hoc induere incorruptionem, & mortale hoc induere immortalitatem. Primus homo factus est in animam viuentem. egebat enim tamquam figmentum Deo viuificante. At vero nouissimus Adam, hoc est Christus, quod vt Deus vita externa non indigeret, spiritus fuit, qui vitam in nos transfundit. Atqui viuificandi facultas propria est diuinæ naturæ possessio. Et primus quidem homo de terra erat terrenus; secundus autem licet ex muliere ortum traheret, de calo venerat. Quamuis enim Verbum, quod de supernis, hoc est de calo est, & ex Deo Patre natum est, homo factum sit; nihilo tamen secius de calo est. Rursus vti, corruptionis & mortis vinculis constricti,

το ἡμῶν αἷμα, πρέποντος μόνω θεῷ τῆ ζωοποιῆν διδάσκει τὸ ζωῆς ἰσχυροῦς. θεὸς οὐκ ἄρα χεῖρος οὕτω γὰρ ἔσται ζωοποιὸν τὸ σῶμα αὐτῶν. εἰ δὲ ἀδελφός ἀνὰ μέρος νοεῖται μόνῃ τῆ χεῖρος κλησὶς τελεμημῆρ, καὶ γυμνὸν ὑποθεσώπων ἔχων, πῶς αὐτῶν ζωοποιὸν τὸ σῶμα αὐτῶν;

Εἰ γὰρ οὗτος ἀδελφός ἄδελφός εἰς ψυχὴν ζῶσαν ὁ ἔχεται ἄδελφός εἰς πνεῦμα ζωοποιῶν. καὶ πάλιν ὁ ἀδελφός ἀδελφός ἐκ γῆς, γαϊκός ὁ ἀδελφός ἀδελφός, ὁ κώριος ὁ οὐρανός. οἷος ὁ γαϊκός, τοιοῦτος ὁ οὐρανός. καὶ οἷος ὁ ἐπουρανός, τοιοῦτος ὁ ἐπουρανός. καὶ καθὼς ἐφορέσαμῶν τὴν εἰκόνα τῆ γαϊκός, φορέσαμῶν καὶ τὴν εἰκόνα τῆ ἐπουρανός. τῆτο δὲ φημι, ἀδελφοί, ὅτι σαρκὶ καὶ αἷμα βασιλείαν θεοῦ κληρονομήσαι οὐ δύναται, οὐδὲ ἡ φθορὰ τὴν ἀφθαρσίαν κληρονομεῖ. ἀδελφοί γὰρ δὲ τοῖς ὅτι σαρκί, καὶ νεκροὶ ἐγενήσονται ἀφθαρτοί, καὶ ἡμεῖς ἀλλαγόμεθα. δεῖ γὰρ τὸ φθαρτὸν τῆτο εὐδυνασθῆναι ἀφθαρσίαν, καὶ τὸ θνητὸν τῆτο εὐδυνασθῆναι τὴν ἀθανασίαν. εἰς ψυχὴν ζῶσαν ὁ ἀδελφός ἀδελφός γέγονεν. εἰ δὲ ὡς ποίημα τῆ ζωοποιῶντος θεοῦ. ὁ δὲ γὰρ ἔχεται ἄδελφός, ποῦ τῆ χεῖρος, ὅτι μὴ εἰδὲτο ζωῆς ὡς θεός, πνεῦμα γέγονεν εἰς ἡμῶν ζωοποιῶν ὅτι ὁ δὲ θεὸς φύσεως ἰδίον πλεονέκτημα. καὶ ὁ μὲν πρῶτος ἐκ γῆς, γαϊκός ὁ ἀδελφός ὁ οὐρανός, καὶ τοῖς γυμνοῖς δια γυμνός. ὁ γὰρ ἀνῶθεν καὶ ὁ οὐρανός, καὶ ἐκ θεοῦ πατρὸς λόγος, καὶ εἰ γέγονεν ἀδελφός, ἀλλ' οὐδὲν ἡπίον ὅστιν ὁ οὐρανός. καὶ εἰ φθορὰ καὶ θάνατος κατεχόμε-

ANNO
CHRISTI
431.

ANNO
CHRISTI
431

νοι, πλὴν εἰκόνα τῆς χροικῆς δια τῆς το
φορέσαι λεγόμεθα· πλὴν ἀφθαρσίαν
ἐκδυσάμενοι, πλὴν εἰκόνα τῆς ἐπουρα-
νίου φορέσαιμεν. ἀφθαρσία δὲ πά-
λιν ἴδιον ἀγαθὸν τῆς κτ' φύσιν θεό-
τητος. ἀλλὰ ἀπονται ἡμεῖς νεκροί, καὶ
τὸ φθαρτὸν ἀμφιέννυται πλὴν ἀφ-
θαρσίαν, γεγονότος καθ' ἡμᾶς τῆς
μονογενεῖς, καὶ μεθιστάμενος τὸ θνη-
τὸν εἰς ἀθανάσιον, καὶ τὸ φθαρ-
τὸν εἰς ἀφθαρσίαν ἐν ἑαυτῷ καὶ
περὶ τῷ μετασχημαζόντος. οὕτως
ἡμεῖς γέγονεν ὁδὸς εἰς ζωὴν καὶ ἡμῖν αὐτοῖς.

terreni imaginem gestamus; ita
in corruptionem iam induti, ce-
lestis imaginem portabimus. At-
qui incorruptio bonum est natu-
ralis diuinitatis proprium. Nam
mortui immutantur, corrupti-
bileque induit incorruptionem,
cum vnigenitus nostri similis na-
tus mortalitatem transfulerit in
immortalitatem, & corruptio-
nem primum transformauerit in
in corruptionem in semetipso. Hac
enim ratione nobis ipsis quoque
via ad vitam factus est.

Ex τῆς πρὸς Κορινθίους β'.

Ex posteriore ad Corinthios.

ΑΛΛΑ αὐτοῖς, φησὶν, ἐν ἑαυ-
τοῖς τὸ δόκρυμα ἔσθ' ἀθανάτου
ἐξ ἡμετέρων, ἵνα μὴ πεποιθότες ὡμεν
ἐν ἑαυτοῖς, ἀλλ' ὅτι τῷ θεῷ τῷ ἐξεί-
ρανε τῶν νεκρῶν.] εἰ θεὸς τὸ κτ' φύ-
σιν περιελάμβανεν ἔστι φάμεν ἐξείραν
τοῖς νεκροῖς, ὅτι ζωὴ καὶ ζωοποιός ὄστιν.
ἔφη δὲ Χριστός, ἐγὼ εἰμι ἡ ἀνάστα-
σις καὶ ἡ ζωὴ. φάμεται δὲ καὶ ἐρη-
γεργῶς τῶν νεκρῶν· θεός ἀεὶ ὄστιν,
ὡς ζωὴ καὶ φύσιν.

SED ipsi in nobis ipsis responsum
mortis habuimus, ut non simus
fidentes in nobis, sed in Deo, qui suf-
ficitat mortuos. Si mortuorum exsuf-
finitatio in eum, qui natura Deus
est, maxime conuenit, propterea
quod solus vita sit & viuificus;
Christus autem resurrectionem
& vitam diferte sese appellat,
eundemque mortuos exsufcitaf-
se certo constat; quis & verum
Deum, & vitam secundum natu-
ram esse ambigat?

Ex τῆς πρὸς Ἑβραίους.

Ex epistola ad Hebræos.

ΕΡΕΙ οὐκ ἠκοινώνηκε τὰ πη-
δία ἀίματος ἑσθ' σαρκῶς, καὶ αὐ-
τὸς παραπλασίως μετέχευεν αἵματι
ἵνα διὰ τῆς θανάτου καταργήσῃ τὸ
κράτος ἐργον τῆς θανάτου, τοῦτέστι
τὸν διάβολον.] παραπλασίως ἡμῖν τοῖς
ἐν τέχνῳ θεοῦ τῶν ἀργεμένων ἠκοινώ-
νηκεν ἀίματος καὶ σαρκῶς ὁ ἐν θεοῦ λό-
γος, ἵνα τῷ θανάτῳ τὸ ἴδιον σῶμα
δοῖς, ζωοποίησιν πάλιν αὐτὸ, ζωὴ καὶ
φύσιν ὑπέδρανον, ὡς θεός. ἐπεὶ πῶς
κατήργηται τῆς θανάτου τὸ κράτος, εἰ
μὴ τὸ περὶ εἰς θανάτον ἀνέβῃ σῶ-

QVIA ergo pueri communica-
uerunt carni & sanguini, &
ipse similiter participauit usdem, ut
per mortem destrueret eum qui ha-
bebat mortis imperium, id est dia-
bolum. Æque ac nos qui inter fi-
lios Dei censemur, carnis & fan-
guinis Dei Verbum particeps fa-
ctum est; quo nimirum proprium
corpus in mortem contradens,
ipsum denuo tamquam qui sua-
pte natura vita & Deus existat,
vitæ restituit. Nā quomodo mor-
tis imperium destructum est, si
corpus quod secundam naturam

vita, hoc est Verbi Dei proprium erat, in mortem prolapsum, iterum exsuscitatum non est?

μα, ἴδιον ὄν τ' κτ' Φύσιν ζωῆς, πού- τέστι τῶ ἐκ θεοῦ ὄντος λόγου; ANNO CHRISTI 431.

Quod vnus sit Filius & Dominus Iesus Christus.

Οὐ εἷς ὁ υἱὸς καὶ κύριος Ἰησοῦς Χριστός.

Ex prima catholica Ioannis.

Εκ τῆς ἰωάννου ὀπισθολής περὶ τῆς καθολικῆς.

1. Ioan. 6. 1. 2. 1.

QVOD fuit ab initio, quod audiuiimus, quod vidimus oculis nostris, quod perspeximus, & manus nostra contrectauerunt de Verbo vita: & vita manifestata est, & vidimus, & testamur, & annuntiamus vobis vitam aeternam, quae erat apud Patrem, & apparuit nobis. En illum qui fuit ab initio, vitae aeternae, hoc est Dei Patris Verbum, oculis se vidisse, manibusque contrectasse testatur: cum tamen Verbum quod ex Patre procedit, sua natura aspectum fugiat, tangique nequeat: siquidem quod corpore vacat, id sub tactationem non cadit. Atqui Verbum incarnatum oculis vidisse, & manibus contrectasse se ait. Quare licet Verbum caro factum est, vnus tamen est Filius, vnus Deus, vnus Dominus.

Ὡς ἀπ' ἀρχῆς, ὁ ἀκηκόαυμι, ὁ ἑώρακα, ὁ ἑώρακα μὲν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν, ὁ ἑώρακα μὲν καὶ αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησεν, ὡς τῶ λόγου τ' ζωῆς καὶ ἡ ζωὴ ἐφανερώθη, καὶ ἑώρακα μὲν, καὶ ἠκούσαμεν, καὶ ἀπαγγέλλομεν ὑμῖν ζωὴν αἰώνιον, ἣ ἦν ὡς ἡ ζωὴ πατέρα, καὶ ἐφανερώθη ἡμῖν. Ἰδοὺ ὄντα ἀπ' ἀρχῆς, ἑώρακα μὲν ἐκ τῆς πατρὸς λόγου, τ' ζωὴν αἰώνιον ἑώρακέναι φησὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς, καὶ μὲν καὶ χεῖρας ψηλάφησεν καὶ τὴν φύσιν ἴδιαν ἔκ τῆς πατρὸς ὄντος λόγου καὶ ὄντος ἀοράτου καὶ ἀσώματου. ἀλλ' ἐν σαρκὶ γενόμενα τ' λόγου ἑώρακέναι καὶ ψηλάφησεν φησὶν. εἷς οὖν ἀεὶ ὅστις υἱὸς καὶ θεὸς καὶ κύριος, καὶ ἐγένετο σὰρξ ὁ λόγος.

Quod fides tendat in Christum, tamquam in Deum.

Οὐ εἷς Χριστὸν ἢ πίστις, ὡς εἷς θεόν.

Ex priori epistola Petri.

Εκ τ' πρώτης ὀπισθολής περὶ τῆς.

1. Petr. c. 1. 21.

VT, inquit, fides vestra, & spes esset in Deo. Atqui Christus per sanctos apostolos annuntiat, imo ipsemet ita ait: Amen amen dico vobis, qui credit in me, habet vitam aeternam. Cum ergo fides in Deum feratur, & Christus, In me credite, dicat; quomodo planum non est, ipsum esse Deum?

Ὡς ἐλπίδα εἶναι εἷς θεόν. καὶ τὸν Χριστὸν κηρύττεται διὰ τῶν ἀγγέλων ἀποστόλων. καὶ αὐτὸς δὲ πού φησὶν ἀμὲν ἀμὲν λέγω ὑμῖν, ὁ πισθὼν εἰς ἐμέ, ἔσται ζωὴ αἰώνιον. ὅτε τί- νω εἰς θεόν ἢ πίστις, Χριστὸν λέγον- τος, εἰς ἐμέ πισθῆτε πῶς ἐκ δούλου θεοῦ ἐσαργῶς;

Εκ